

slag, som jeg stiller, finder Anledning til at kondolere eller gratulere, det influerer, kan jeg forsikre det ærede Medlem, ikke i fjerneste Maade paa min Stilling, men jeg skal dog sige til ham, at jeg forstaar og jeg skønner paa de Følelser hos det ærede Medlem, hvoraf denne Kondolation er udsprunget.

Jeg nødes til som Indledning til de Bemærkninger, jeg her skal gøre, at anmode det ærede Medlem om at undlade at fremsætte Bemærkninger om landsomfattende Organisationer som den, det ærede Medlem tillod sig overfor de samvirkende Sogneraadsforeninger. Det ærede Medlem sagde, at disse Foreninger altid var paa Tæerne, naar Kaarene for de gamle skulde gøres daarligst muligt. Det ærede Medlem har ingen Adkomst til at udtale sig paa den Maade, ingen som helst. Alderdomsunderstøttelseslovgivningens Historie viser, hvor fuldkommen uden Forbindelse med Sandheden det ærede Medlems Udtalelse er. Jeg hører nu, at det ærede Medlem Hr. Wilmann ikke har været med, da Sogneraadsforeningen vedtog den Udtalelse, der blev tilstillet Indenrigsministeriet, og som findes blandt Bilagene, og i hvilken man giver Tilslutning til det oprindelig fremsatte Lovforslag. Jeg hørte, at det ærede Medlem heller ikke har været spurgt af den ganske naturlige Grund, at det ærede Medlem ikke var til Stede. Ja, jeg kan forsikre det ærede Medlem om, at jeg aldrig har næret nogen Formodning om, at han havde Lod eller Del i det Standpunkt, som de samvirkende Sogneraadsforeninger her har indtaget. Det ærede Medlem behøver heller ikke altid at være med, naar der laves noget rigtigt af Sogneraadsforeningen.

Nu siger det ærede Medlem Hr. Holger Larsen, at det oprindelig fremsatte Forslag var daarligt, men han erkendte dog, at der var en teoretisk Mulighed for, at man ved dette Forslags Bestemmelser kunde komme paa den rigtige Side, og paa den rigtige Side vil formodentlig efter det ærede Medlems Mening sige, at man yder mere til de gamle end efter den gældende Lov. Jeg maa sige, at jeg kan kun udtale min Glæde over, at det ærede Medlem dog ogsaa nu og da kan finde et Korn, som indeholder Sandhed, hans Øjne er ellers ikke skarpe overfor sligt; men her har han virkelig fundet eet. Jeg maa kun beklage, at han og hans Meningsfæller paa Møder og i Pressen har hemmeligholdt denne Opdagelse, hvilket bl. a. har ført til den Henvendelse fra de københavnske Præster,

som det ærede Medlem ogsaa har omtalt, og som findes trykt som Bilag.

Jeg skal om den i øvrigt kun bemærke, at naar den i al Almindelighed bad for de Aldersrentenydere, som i det væsentlige kun har Aldersrenten at leve af, misforstaar jeg aldeles ikke den Følelse, hvoraf Henvendelsen er udsprunget; men jeg vil hævde, saaledes som jeg ogsaa tidligere offentligt har gjort, at hvis man virkelig havde sat sig ind i Lovforslaget, saaledes som det forelaa, vilde man have indset, at der i det foreliggende Forslag i Virkeligheden ikke var nogen Basis for at nære den Frygt, der gennem Henvendelsen kom til Orde.

Et 65-aarigt Ægtepar f. Eks. her i København vilde efter den gældende Lov kunne faa en aarlig Støtte paa 112 Kr., naar Dyrtidstillæg og Brændselshjælpen, der dog kun er rent fakultativ, medregnes, medens de efter det af mig stillede Forslag, hvis man medregner Trediedelen ved den almindelige fælles procentvise Forhøjelse, som der blev givet Kommunerne Adgang til at yde, og Trediedelen ogsaa ved den skønsvise Forhøjelse, vil komme op paa 990 Kr. Men hvis Ægteparret var særlig trængende, vilde der, da der var Mulighed for at gaa op til $\frac{3}{4}$, saaledes som ærede Medlemmer vil erindre, at den samlede Statsydelse, være Adgang til at udligne Forskellen. Og ser vi paa en 65-aarig enlig Mand i København, vil man finde, at efter den gamle Lov vilde der være en Støtte paa 614 Kr. til Disposition, medens det fremsatte Forslag gav Adgang til at yde 710 Kr. og derudover det mere, som man maatte finde, hans Trang nødvendiggjorde. Overfor den enlige Kvinde var Forholdet det, at medens den gældende Lov gav 566 Kr., vilde der efter Forslaget være Adgang til at yde 640 Kr., ligeledes plus mere, hvis der var virkelig Trang dertil.

Hvis ærede Medlemmer nu vil sammenligne her i København Antallet af Ægtepar, der faar Aldersrente, med Antallet af enligstillede Personer og derigennem søge at blive klare over Forholdet mellem dem, der bliver udsat for en mindre Nedgang, og dem, der fik en til Visshed stigende Sandsynlighed for en betydelig Opgang i deres Aldersrente, tror jeg, at ærede Medlemmer og ogsaa de Herrer Præster, der henvendte sig til Udvalget, vil erkende, at der i det foreliggende Forslag i Virkeligheden ikke var nogen Grund for at nære denne Frygt.

Nu siger det ærede Medlem, at den